

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/58655, 06/58656, 06/58657
en 06/59579 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 6 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 augustus 2003, voor zover thans van belang, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) geweigerd om appellandt ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 24 februari 2004 heeft de minister het daartegen door appellandt gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het daartegen door appellandt ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellandt bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, omschrijft een onderdeel van de aangevallen uitspraak waarmee appellandt zich niet kan verenigen, noch de gronden waarop hij zich niet daarmee kan verenigen. Mitsdien is geen sprake van grieven in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, reeds hierom kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

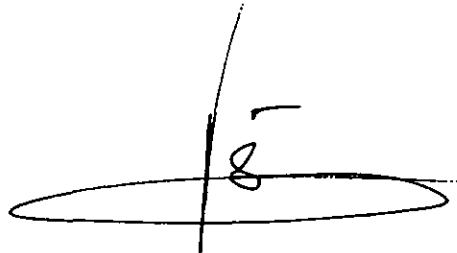
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 september 2007

314.

Verzonden: 10 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

**uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter van 6 juli 2007**

in de zaak van:

geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit,
eiser / verzoeker, verder te noemen eiser,
gemachtigde: mr. M. Timmer, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 31 juli 1998 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten als vluchteling. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 15 december 2000 afgewezen. Het besluit strekt tevens tot het niet verlenen van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard.
- 1.2 Eiser heeft tegen dit besluit op 2 februari 2001 bezwaar gemaakt. In bezwaar heeft verweerder de aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 19 augustus 2003 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard en eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' onthouden.
- 1.3 Eiser heeft op 16 september 2003 beroep ingesteld tegen het besluit van 19 augustus 2003, voor zover daarbij het bezwaar ongegrond werd verklaard.
- 1.4 Eiser heeft op 16 september 2003 bezwaar gemaakt tegen het besluit van 19 augustus 2003, voor zover daarbij is geweigerd om eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 24 februari 2004 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 23 maart 2004 beroep ingesteld.

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

2

- 1.5 Deze rechtbank en nevenzittingsplaats heeft bij uitspraak van 7 april 2005 de beide beroepen gegrond verklaard en de besluiten van 19 augustus 2003 en 24 februari 2004 vernietigd.
- 1.6 Verweerder heeft bij besluit van 2 november 2006 de bezwaarschriften van 2 februari 2001 en van 16 september 2003 opnieuw ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 29 november 2006 zowel in de asielprocedure (AWB 06/58655) als in de reguliere procedure (AWB 06/58656) beroep ingesteld.
- 1.7 Eiser heeft op diezelfde datum gevraagd voorlopige voorzieningen te treffen. Eiser beoogt met deze verzoeken een verbod tot beëindiging van de opvangvoorzieningen zolang op de beroepen niet is beslist.
- 1.8 Verweerder heeft op 7 maart 2007 een pleitnotitie aan de rechtbank doen toekomen.
- 1.9 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 13 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

Beroep asiel (AWB 06/58655)

- 2.2 Op 1 april 2001 is de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) in werking getreden en de voordien geldende Vreemdelingenwet (Vw oud) ingetrokken. Nu het besluit van 15 december 2000 is bekendgemaakt voor 1 april 2001, is ingevolge de artikelen 117 en 118 Vw zowel op de behandeling van de aanvraag en het bezwaar alsmede ten aanzien van de mogelijkheid enig rechtsmiddel tegen dat besluit aan te wenden het voor 1 april 2001 geldende recht van toepassing.
- 2.3 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten.
 - Eiser heeft vanaf begin jaren '80 tot begin jaren '90 als officier gewerkt voor de Afghaanse veiligheidsdienst, de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati respectievelijk de Wazarat-e Amani'at-e Dowlati (KhAD/WAD);
 - Het Openbaar Ministerie heeft bij brief van 19 februari 2004 en 8 februari 2006 kenbaar gemaakt dat eiser niet strafrechtelijk zal worden vervolgd naar aanleiding van de gedragingen die hem in het kader van deze procedure worden tegengeworpen;
 - Op 24 mei 2006 heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) van verweerder een advies omtrent de medische situatie van eiser uitgebracht. Uit dit rapport blijkt dat eiser een ernstige vorm van suikerziekte heeft, waarvoor hij onder medische behandeling staat. Ook blijkt uit het rapport dat behandeling van de klachten van eiser in Afghanistan niet mogelijk is en dat bij het achterwege blijven van medische behandeling van eiser een acute medische noodsituatie te verwachten is.

- 2.4 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser een gevaar voor de openbare orde vormt, aangezien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag. Eiser komt daarom volgens verweerder niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 29 Vw. Voorts heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij gezien zijn medische omstandigheden gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een duurzaam en reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), aldus verweerder.
- 2.5 Eiser heeft in beroep - samengevat en voor zover relevant - het volgende aangevoerd. In deze procedure is geen sprake van een effectieve rechtsbescherming in de zin van artikel 6 EVRM. Eiser heeft in dit verband gesteld dat hem stukken zijn onthouden, in het bijzonder de onderliggende stukken van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000. Artikel 6 EVRM is (thans) ook van toepassing op vreemdelingenrechtelijke procedures tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Eiser heeft in dit verband een beroep gedaan op de zogeheten Definitierichtlijn van de Raad van de Europese Unie (EG 2004/83/EG). Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen in de zin van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft zijn standpunt dat in het geval van eiser sprake is van 'personal and knowing participation' onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft de aan eiser tegengeworpen gedragingen ten onrechte aangemerkt als oorlogsmisdrijven op grond van schending van internationale overeenkomsten, zoals het gemeenschappelijk artikel 3 van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 (Geneefse Conventies). Eiser kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor de hem aangerekende misdrijven. In zijn geval kan geen sprake zijn van 'knowing participation', aangezien pas in de jaren negentig van de vorige eeuw is vast komen te staan dat schending van artikel 3 van de Geneefse Conventies als een oorlogsmisdrijf moet worden gekwalificeerd. Verweerder heeft bij de toepassing van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag ten onrechte geen belang gehecht aan een aan eiser gerichte brief van het Openbaar Ministerie van 19 februari 2004 waarin staat vermeld dat eiser niet strafrechtelijk zal worden vervolgd. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan geen duurzaam risico in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.6 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.
- 2.7 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die verdragsvluchteling is. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder l, Vw wordt in de Vw en de daarop berustende bepalingen verstaan onder verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn.

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

4

- 2.8 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw wordt bij het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
- 2.9 Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, voor zover in deze zaak van belang, zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:
- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.
 - b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.
- 2.10 Indien artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw, in de weg staat, wordt ingevolge artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 Vw.
- 2.11 In onderdeel C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) staat dat verweerder moet aantonen dat sprake is van ernstige redenen in de zin van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag. In C1/5.13.3.3.1 Vc is vermeld dat de 'personal and knowing participation test' wordt toegepast, teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag. Dat wil zeggen dat moet worden bezien of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen.
- 2.12 Verweerder heeft zijn standpunt dat er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) gebaseerd op de conclusies van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000. In dat ambtsbericht wordt gesteld dat alle onderofficieren en officieren van de WAD persoonlijk betrokken zijn geweest bij onder meer marteling en buitengerechterlijke executies. Op grond van dit ambtsbericht kan gesteld worden dat er in het geval van eiser sprake is van 'personal and knowing participation'.
- 2.13 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) kan een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
~~AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)~~

5

juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

- 2.14 De Afdeling heeft bij uitspraak van 30 november 2004 (LJN: AR7308) na kennisneming van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken geoordeeld, dat geen aanleiding bestaat voor de conclusie dat verweerder niet van de juistheid van de informatie in het ambtsbericht heeft mogen uitgaan. In het licht van deze jurisprudentie is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich bij de onderhavige besluitvorming op de conclusies van het ambtsbericht heeft mogen baseren.
- 2.15 Eiser heeft geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht voor twijfel aan de juistheid of de volledigheid van het ambtsbericht. Niet in geschil is dat eiser vanaf begin jaren '80 tot begin jaren '90 als officier werkzaam is geweest bij de KhAD/WAD. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zijn standpunt dat in het geval van eiser sprake is van 'personal and knowing participation' onvoldoende heeft gemotiveerd.
- 2.16 Eiser heeft zich ter zitting nog op het standpunt gesteld dat verweerder in het verweerschrift ten onrechte de conclusie trekt dat de feiten zoals die door verweerder zijn beoordeeld en vastgesteld door eiser niet worden betwist. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiser gewezen op het feit dat hij in de gronden van beroep heeft verwezen naar hetgeen eerder door hem naar voren is gebracht. De rechtbank constateert dat verweerder in het bestreden besluit gemotiveerd is ingegaan op al hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd. Onder die omstandigheid kan de enkele verwijzing in het beroepschrift naar hetgeen in bezwaar is aangevoerd niet als een zelfstandige beroepsgrond worden aangemerkt.
- 2.17 Anders dan eiser heeft betoogd, is artikel 6 EVRM niet van toepassing op procedures die zien op beslissingen betreffende binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen (zie onder meer de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 5 oktober 2000, JV 2000, 264). Het betoog van eiser, dat het in artikel 6 EVRM neergelegde recht op effectieve rechtsbescherming een algemeen beginsel van gemeenschapsrecht is, dat ook geldt voor het Europees migratierecht, zodat dit ook in de huidige procedure dient te worden toegepast, volgt de rechtbank niet.
- 2.18 Voor een omschrijving van de in artikel 1 (F) onder a van het Vluchtelingenverdrag bedoelde misdrijven, verwijst die verdragsbepaling naar de internationale overeenkomsten, die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies is een onderdeel van een internationale overeenkomst in de zin van deze verdragsbepaling. Met de verwijzing naar internationale verdragen in onderdeel a van artikel 1 (F) is beoogd dat de in deze verdragsbepaling neergelegde aanduiding van misdrijven als oorlogsmisdrijven een zogenoemd dynamisch karakter heeft. Dit betekent dat niet slechts de tekst van de internationale overeenkomst waarnaar verwezen wordt van belang is, maar tevens de wijze waarop deze in met name de ter zake dienende jurisprudentie wordt uitgelegd.
- 2.19 Niet in geschil is dat de aan eiser tegengeworpen gedragingen ten tijde van het bestreden besluit op grond van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies als oorlogsmisdrijven kunnen worden aangemerkt.

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
~~AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)~~

6

- 2.20 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen heeft verweerder het aanmerken van de aan eiser tegengeworpen gedragingen als oorlogsmisdrijven, als bedoeld in onderdeel a van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, kunnen baseren op een schending van gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies. Voor het oordeel dat in het geval van eiser geen sprake kan zijn van 'knowing participation', omdat eerst na de periode waarin de aan hem tegengeworpen gedragingen hebben plaatsgevonden op grond van internationale jurisprudentie is komen vast te staan dat schending van gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies als oorlogsmisdrijf is aan te merken, bestaat geen grond, gelet op het hier bedoelde zogenoemde dynamische karakter van de verwijzing naar internationale overeenkomsten in artikel 1 (F).
- 2.21 Voor de beoordeling of artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag tot afwijzing van een asielaanvraag noopt, is niet van belang of de desbetreffende vreemdeling strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gehouden voor de hem aangerekende misdrijven, maar slechts vereist is dat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat deze zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in die bepaling. De vraag of een dossier voldoende aanknopingspunten bevat om de desbetreffende vreemdeling in strafrechtelijke zin als verdachte aan te merken, wordt niet beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als de vraag of de inhoud van het dossier, bezien in samenhang met hetgeen overigens bekend is over het land van herkomst, de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van 'personal and knowing participation' in hiervoor bedoelde zin. Hier komt bij dat het Openbaar Ministerie niet ten aanzien van alle in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven rechtsmacht heeft en voorts om doelmatigheidsredenen van vervolging kan afzien. Reeds hierom kunnen aan de brief van het Openbaar Ministerie van 19 februari 2004 in dit geval niet de gevolgen worden verbonden die eiser daaraan verbindt. De verwijzing die eiser in dit verband heeft gedaan naar de uitspraak van het EHRM van 8 juni 2006 (JV 2006, 311) leidt niet tot een ander oordeel. Afgezien van het feit dat deze uitspraak geen betrekking heeft op de beoordeling van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, heeft eiser onvoldoende onderbouwd op grond waarvan deze tot een ander oordeel zou moeten leiden.
- 2.22 Uit het voorgaande volgt dat evenmin grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.
- 2.23 De rechtbank is van oordeel, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, dat de gronden gericht tegen de weigering van verweerder om eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw te verlenen, omdat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag daaraan in de weg staat, niet kunnen slagen.
- 2.24 Ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij bij uitzetting naar zijn land van herkomst een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM loopt, heeft eiser, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van 10 februari 2006 betoogd, dat hij tot een bepaalde categorie personen behoort en om die reden bij terugkeer naar Afghanistan een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling loopt.
- 2.25 Eiser heeft geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden naar voren gebracht ter onderbouwing van dit standpunt. Verweerder heeft zich terecht

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

7

op het standpunt gesteld dat de enkele omstandigheid dat eiser, omdat hij deel uit heeft gemaakt van het voormalige communistische regime, blijkens het ambtsbericht van 10 februari 2006 mogelijk een risico in de zin van artikel 3 EVRM loopt, onvoldoende grond biedt voor het oordeel dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

- 2.26 Niet in geschil is dat gedwongen terugkeer van eiser naar Afghanistan, gelet op zijn medische situatie ten tijde van het bestreden besluit, zal leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft kenbaar gemaakt het voornemen tot uitzetting om die redenen niet te effectueren zolang deze situatie blijft bestaan. Verweerder heeft zich evenwel op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van eiser naar Afghanistan.
- 2.27 Het bestreden besluit geeft er blijk van dat verweerder heeft onderzocht of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. Uit het bestreden besluit blijkt tevens dat verweerder heeft beoordeeld of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning aan eiser niet disproportioneel is. De rechtbank is van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder, onder verwijzing naar het proces van normalisering dat in Afghanistan is ingezet, zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat op grond van het feit dat medische behandeling van de ziekte van eiser op dit moment niet mogelijk is in Afghanistan, niet kan worden geconcludeerd dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar zijn land van herkomst. Als gevolg van dit proces van normalisering valt immers een opbouw van medische voorzieningen te verwachten.
- 2.28 Uit het voorgaande volgt dat de door eiser aangevoerde gronden tegen de weigering van verweerder om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw te verlenen, naar het oordeel van de rechtbank niet slagen.
- 2.29 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

Beroep regulier (AWB 06/58656)

- 2.30 Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Ingevolge het tweede lid van deze bepaling wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Regels worden over de beperkingen zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb).
- 2.31 In artikel 3.6, aanhef en onder b, Vb, zoals dat luidde voor 15 mei 2004 en voor zover in deze zaak van belang, is bepaald dat de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ambtshalve kan worden verleend onder de beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.
- 2.32 Ingevolge het toepasselijke overgangsrecht blijft artikel 3.6 Vb van toepassing ten aanzien van de vreemdeling die voor 1 januari 2003 voldeed aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

8

het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een aanvraag (artikel II, tweede lid, Besluit van 26 september 2003, Stb. 2003, 364).

- 2.33 Ingevolge artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder a, Vb kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, Vw worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.
- 2.34 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het zogeheten driejarenbeleid, omdat hij een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, aangezien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.
- 2.35 Eiser heeft daar tegenin gebracht dat verweerder hem ten onrechte een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid heeft onthouden, aangezien het op artikel 3.77 Vb gebaseerde beleid geen betrekking heeft op verblijfsvergunningen die verweerder ambtshalve kan verlenen.
- 2.36 De rechtbank stelt vast dat de juridische grondslag voor de weigering is gelegen in het op artikel 14, aanhef en onder e, Vw in samenhang met artikel 3.6, aanhef en onder b, Vb (oud) gebaseerde beleid dat is neergelegd in C2/9.3 Vc. Dat beleid is dus niet, zoals eiser heeft betoogd, gebaseerd op artikel 3.77 Vb. Het beleid houdt in dat de omstandigheid dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid als contra-indicatie geldt voor het ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. In deze paragraaf wordt verwezen naar het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid in B1/2.2.4 Vc. Het feit dat in die paragraaf wordt verwezen naar artikel 3.77 Vb betekent niet dat dit artikel hiermee de juridische grondslag van het bestreden besluit vormt (zie ABRS 28 december 2006, LJN: AZ 5977). Mede omdat eiser tegen de toepassing van het beleid verder geen gronden heeft aangevoerd is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder het besluit niet toereikend heeft gemotiveerd.
- 2.37 Uit het vorenstaande volgt dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot vernietiging van het besluit, dat ziet op de weigering eiser ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.
- 2.38 De rechtbank zal de beroepen ongegrond verklaren.
- 2.39 Nu in de hoofdzaken wordt beslist, zal de voorzieningenrechter de verzoeken om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.40 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummers: AWB 06 / 58655 (beroep asiel)
AWB 06 / 58656 (beroep regulier)
AWB 06 / 58657 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 06 / 59579 (voorlopige voorziening regulier)

9

3. Beslissing

De rechtbank:

3.1 verklaart de beroepen ongegrond.

De voorzieningenrechter:

3.2 wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door J.P. Smit, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, en mr. drs. M.C.C. van de Schepop en mr. L.M. Kos; leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en op 6 juli 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.P.M. van Dullemen, griffier.

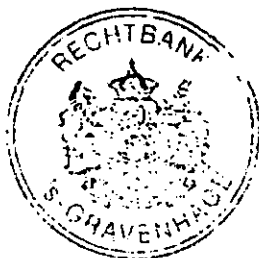

Afschrift verzonden op: 12 JULI 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze betrekking heeft op het beroep in de reguliere procedure (AWB 06/58656), hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open, voor zover deze betrekking heeft op het beroep in de asielprocedure (AWB 06/58655) en de voorlopige voorzieningen.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax: 070-365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5047	B - 9 AUG 2007
ZAAKNR. 200705680	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Heemskerk, 9 augustus 2007

V-nummer:
Zaaknummer: AWB 06/58656

Betreft: instellen hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, d.d. 6 juli 2007, zaaknummer AWB 06/58656

Edelachtbaar college,

Bij deze stel ik, _____ geboren op _____, hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, d.d. 6 juli 2007, zaaknummer AWB 06/58656, waarin mijn beroep, tegen de ongegrondverklaring van mijn bezwaar tegen de afwijzing van een verblijfsvergunning regulier, ongegrond is verklaard. De eerste en laatste pagina van de uitspraak is als bijlage bijgevoegd. De volledige uitspraak zal per aangetekende post worden verstuurd.

Ik kan mij niet verenigen met de ongegrondverklaring van het beroep. Ik verzoek u bij deze mij een termijn te stellen voor het aanvullen van de grieven en het nader onderbouwen van mijn beroep.

Hoogachtend,